

A frontarcosok zászlaja

[2013. május]

„Pontosan hatvan éve,
hogy szabadon bezártam magam”,
mondta egy napon anyám,
és kivételesen nem az ugyancsak
'53-ban bekövetkezett
házasságára gondolt.

„Itt van egy zászló, menyem, őrizd meg!”
szólt egy napon neki Biródemeter
dédapám, és kezébe nyomta
fasisztakommunista oláhvilágban
a csernátoni frontarcosok
kétszer háromméteres zászlaját.

Azóta őrizte anyám,
dugdosta egyik helyről a másikra,
elásta, kiásta, letakarta, eltakarta,
hátha maga is elfelejti, hol van,
ha jönnek a Kérdezők.

Megúsztá végül, lenyelte a háborúban
elárult apám morgolódását is,
minek egy rongyért reszketni, asszony,
apáink es lófaszt kaptak érte,
pedig meg es haltak.

Aztán a forradalom másodnapján,
mikor az újságtól hazakeveredtem,
ott várt a zászló kiterítve
a nagyágyon a tisztaszobában.

Nem hatott meg, amennyire kellett volna,
faltam valamit, és beestem az ágyba –
várt rám hetvenezer (nem viccelek!) olvasó.

Szerencsére anyámat ez nem zavarta,
március 15-én a bátyámmal kivitték
és feltették a zászlót Gábor Áronra,
hadd nyújtóztassa meg magát.

Ünnepélyesen fényképet csináltak velem,
majd visszaadták a csernátoni hitközségnek:
Gondolod, megköszönték?
zsörtölt később anyám, ezt ne,
azt sem mondták, bújj seggembe,
pedig én voltam szabadon bezárva érte
a fasiszta kommunizmusban.

Kategória: vers, próza
Denúire autor: Sántha Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat